

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789710160.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Andrea og jeg boede i værelse med to ældre damer af selskabet og havde også sovekammer tilfælles med dem. Deres senge stod i den ene ende af den lille stue, vor i den anden. En nat, da jeg ikke 46 kunne sove, men lå og græd i al stilhed - thi jeg følte mig ret så ulykkelig i hele denne omgivelse - kom de to ældre damer sildigt hjem. Jeg lod, som om jeg sov, af frygt for, at de skulle se mig græde. Omsider gik de i seng, og glad var jeg, da lyset blev slukket, uden at mine våde kinder og mine tilbage trængte suk havde røbet mig. De lå længe og talte sammen, thi det lod til, at de var kommet fra et lystigt lag. Deres tale drejede sig om deres tidligste ungdom og adskillige eventyr, de i denne havde oplevet. Med ét sagde jfr. W.: »Nu skal jeg fortælle dig det hele. - Sover I børn?« råbte hun over til vor seng. Jeg tav og holdt mit åndedræt tilbage. »De sover,« sagde jfr. L., »begynd kun!« Og nu fortalte jfr. W. den anden et afsnit af sit liv og levned med en åbenhjertighed, som var utrolig. Og der rullede et tæppe op for mig uskyldige barn, der viste mig laster, jeg intet begreb havde om, og hvis tilværelse jeg ikke havde anet. Jeg blev så angst, at jeg - ifald jeg havde turdet - havde råbt: »Ti! jeg sover ikke!« Fra nu af var det mig umuligt at falde i søvn, og længe efter at de to damer havde endt deres tale og i søvnen forglemt deres ungdomslivs forvildelser, vendte jeg mig urolig på mit leje og var i feberhede. Jeg var tilmode som en, der med tryghed havde lagt sig i et fremmed hus og med ét opdager, at han er i en røverkule. Så ung jeg var, fik jeg ud af den arme jfr. W.s historie, at hendes ulykke fra først af havde været en uværdig og slet moders råd og opmuntring. Hendes fortælling havde gjort et des smerteligere indtryk på mig, da jeg virkelig holdt af denne pige, der altid viste sig god og venlig imod mig. Hun var egentlig styg, men havde en udmærket figur, og denne havde vel gjort hendes ulykke. Hun var et slags Philine i »Wilhelm Meister« med dennes gode og ikke gode egenskaber. Næste morgen kom hun hen til mig, klappede mig på kinden og sagde: »Hvor du ser dårlig ud, min tøs! Fejler du noget?« Jeg turde ikke se hende i øjnene, så forlegen var jeg på hendes vegne. »Jeg fejler intet,« fik jeg presset frem. »Så vær munter, min pige!« sagde hun og henvendte sig derpå til jfr. L.: »Det er en god lille tøs, når hun bare ikke altid så så alvorlig ud.« - »Gør nogen dig fortræd,« sagde hun atter til mig, »så kom kun til mig; du ved, jeg holder en klat af dig.« Og hermed hoppede hun ud af stuen. I hotellet logerede en ung russer med et smukt og elegant udseende. Han havde forlikt sig i jfr. W.s smukke ben og i hendes 47 muntre overgivenhed. En formiddag, da jeg ene gik i den have, der hørte til hotellet, kom han hen til mig, og efter at have talt med mig om ligegyldige ting standsede han med ét sin gang, stillede sig foran mig, så mig bestemt ind i øjnene, og efter et lille ophold sagde han: »Hør, De ser ud til at være en god, fornuftig og sanddru lille pige - svar mig oprigtigt på, hvad jeg nu vil spørge Dem om. Jeg har en virkelig godhed for jfr. W., og derfor ligger det mig på hjerte, om det skulle være sandhed, hvad en af de herrer, som hører til Deres selskab, ytrede i går, og som jeg håber er en bagvaskelse, at jfr. W. i København har tre børn?« Blodet for mig i kinderne ved dette spørgsmål; jeg vidste desværre, at hun havde børn, uden at vide hvor mange. Med dyb skam-fuldhed svarede jeg stammende: »Det ved jeg ikke -- det tror jeg ikke --.« - »Nu,« råbte han glad, »så er det vist heller ikke sandt, thi det måtte De vel også have hørt noget om.« Jeg skyndte mig op i stuen for at blive fri for flere spørgsmål, men han fulgte med. Ved vor indtrædelse i stuen lå jfr. W. henstrakt på sofaen. Jeg satte mig hen i en krog. Han løb hen til jfr. W., kyssede hende på hånden og sagde: »Den lille jomfru Påtges og jeg, vi har gået i haven og underholdt os om Dem. Og nu kan jeg ikke lade være at fortælle Dem, at De har et slet menneske her i Deres rejseselskab, som går og bagvasker Dem.« - »Så?« udråbte hun leende, »hvem er det? Og hvori består bagvaskelsen?« »Da jeg nu ved, det er usandhed,« vedblev han, »vil jeg sige Dem, hvori den består; og skulle han benægte, at han har sagt det, får han med mig at gøre. Han påstår -- han siger --,« stammede han noget forlegen, »at De i København har tre børn.« - »Tre?« råbte hun, idet hun sprang op af sofaen, gjorde en piruette og skoggerlo - »jeg har syv!« Dette var desværre ingen vittighed af hende - hun havde virkelig syv. Som forstøvet stod russeren der, og i samme øjeblik kastede han et så bebrejdende og bedrøvet blik hen til mig, som sad i krogen, som om han ville sige: »Også du lyver!« Jeg skyndte mig ud ad døren og gik atter ned i haven, hvor jeg skjult i et lysthus græd over jfr. W.s syv børn og kunne ikke glemme det bebrejdende blik, som den unge mand havde tilkastet mig. Jeg var så skamfuld over det passerede, at jeg undgik herefter at støde sammen med ham, hvor det var muligt, hvorimod han ideligt opsøgte mig, dog uden nogensinde at omtale 48 denne sag eller dens genstand.